

„Vot sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 21

Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
25 Mai 1940

ISPITIREA DOMNULUI ISUS

A Doua Ispitare

de Luca L. Sezonov — Louisville — Ky

„Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe strâșina Templului, și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră”.

„De asemenea este scris”, a zis Isus: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeuul tău”. Matei 4:5-7.

Diavolul se apropie a două oaze Domnul Isus Hristos. El nu lasă bătut cu una cu două. El ară de rușine, îndrăzneț și rte stăruitor și plin de râvnă planurile lui rele. Cel rău observând că Domnul Isus, în prispire, S'a întemeiat cu tope Cuvântul lui Dumnezeu, a cercat să-și acopere cursa cu text din scriptura Vechiului Testament. „Aruncă-Te jos”, zice diavolul, „pentru că îngerii lui Dumnezeu te vor păzi de orice”. Diavolul știe Scriptura dar, mulți din servitorii lui de astăzi, o talmăcește pe dos și cu togreșit. Pe temeiul unei talmăgăreșite diavolul a îndemnat Domnul Isus la două lucruri: să nu aibă o încredere superstițioasă în grăbească arătarea Lui mesianică.

această a doua ispitire e cu mult mai dibace și mai îndrăgălată. Diavolul a îndemnat pe Domnul Isus ca să-și dovedească încrederea Lui de Mesia și dumnezeirea Lui prin aruncarea de pe strâșina Templului din Ierusalim, printr'o pogorîre bruscă și neașteptată în mijlocul oamenilor din curtea templului. Fără îndoială, Domnul nostru fiind la treabă să-și arate lucrarea și puterea Lui mesianică. Inșă,

descoperirea mesianică trebuie să se facă după planul lui Dumnezeu și la timpul potrivit. Timpul încă nu sosisse pentru arătarea mesianică. Diavolul a îndemnat pe Domnul Isus și ia frânele în mâinile Lui, să grăbească lucrarea și să facă, ceea ce are de făcut, înainte de timpul fixat de Dumnezeu. Noi știm că Domnul Isus a biruit și această ispitire dibace pentru că Sfânta Scriptura ne spune că El a așteptat în tăcere și cu multă răbdare timpul lui Dumnezeu. Răbdarea Domnului nostru adeseori a fost înțeleasă greșit și chiar socotită ca frică de oameni. De multe ori oamenii au silit pe Isus Hristos să se descopere ca Mesia. Maria, mama Domnului, frații Lui, fariseii și preoții au cerut „semn” sau dovadă publică, în fața oamenilor, că El este într'adevăr Mesia. Inșă, Domnul Isus S'a împotrivit tuturor și cu mare răbdare și deplină încredere a așteptat clipa și ceasul lui Dumnezeu. El a vrut să facă lucrul lui Dumnezeu după voia lui Dumnezeu. Atunci, când clipa și ceasul mesianic a sosit, El s'a descoperit clar, pe față și pe înțelesul celor umili că El, și nu altul, este Mesia adevărat, profetizat în Vechiul Testament. Femeia Samariteancă, cei doisprezece apostoli, Ioan Botezătorul, Pilat, Arhierul și mulțimea mare de oameni, în timpul celor trei ani și jumătate de misiunea mesianică, au aflat precis că El este Mesia, trimisul lui Dumnezeu. Unii L-au respins, alții s'au îndoit și un grup restrâns de ucenici a crezut în El.

„Aruncă-Te jos”! Nu-Ți fie frică! nu Ți se va întâmpla nimic rău! E drept că înălțimea e mare și cine se aruncă de aci o pățe-

ște rău de tot, dar cu Tine, Fiul lui Dumnezeu, o să se întâmple altfel. Dumnezeu, de dragul tău, o să facă o minune! El va purta de grijă! Cam în felul acesta diavolul a ispitit pe Domnul nostru. Aci era un îndemn la o încredere deșartă, la superstiție și fanatism.

Fară îndoială, există providența dumnezeiască. Dumnezeu poartă de grijă de lumea pe care a creat-o. Biblia e o mărturie clară a providenței divine și viețile noastre sunt argumente puternice cum că, cu adevărat, Dumnezeu are grijă de toate lipsurile vieții și ne scapă de cel rău. Dar, această nu ne îndreptățește de loc, să ne facem de cap, ori să ne expunem la tot felul de primejdii, ca de pildă să ne aruncăm în prăpastie, să bem otravă, etc., să arătăm oamenilor că ne încredem cu adevărat în Dumnezeu. Dimpotrivă o astfel de închipuire din partea noastră ar fi nechibzuintă și nu încredere în puterea lui Dumnezeu, superstiție și nu încredere în bunătatea Tatălui ceresc, fanatism și nu râvnă pentru a face voia Lui.

Domnul Isus, și de dată această, a răspuns scurt și imediat: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeuul tău”. Să nu ispitești pe Dumnezeu! În alte cuvinte, e păcat, mare păcat, să te joci cu Dumnezeu, cu puterea și bunătatea Lui. A pune la încercare pe Dumnezeu numai, ca să vezi, dacă El se ține sau nu de făgăduințele Lui — e gândul care vine dela cel rău. Credinciosul, care se apropie cu un astfel de gând, un gând de necredință, de făgăduințele lui Dumnezeu se lasă să fie ademinit de diavol. Ori-

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 21 Sâmbătă 25 Mai 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:
Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străindătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lac Barna 4.

Director N. Oncu, Arad, Str. Bleodnestel 4

DELA REDACȚIE

Sprîjiniți-ne în facerea abonamentelor! Se împlineste un jumătate de an și abonamentul multor frați expiră. Pentruce vreți să vă stergem din rândul abonaților? Abonamentul e așa de ieftin! Reînnoiți-l și împreună cu el trimiteți și alte abonamente noi. Noi, vă suntem foarte recunoscători pentru lucrul depus în acest scop și vă dorim și de acum înaintea harul și binecuvântarea Domnului. Deci la lucru cu Dumnezeu și pentru El!

Din cauza unor împrejurări nedorite de noi, Mana zilnică pe luna Iunie a. e. nu va apare. Astfel tălmăcirile biblice din Mana, vor fi publicate la timp în Farul Creștin, pentruca frații să le aibă regulat.

Cu aceasta ocazie, fiecare cetitor va putea vedea valoarea acestor tălmăciri, cari sunt cu adevărat o mană. Multă binecuvântare spirituală aduc acesta texte cu tălmăcirile lor în viața noastră.

Abonamentul la Mana e atât de mic, 20 lei pe lună și 12 lei pe o jumătate de an, așa că poate fiecare să o aboneze.

APEL

Biserica baptistă română din **Rusca-Montană, jud. Severin**, face apel la bisericile din întreagă țară, ca să fie ajutată să construiască o casă de rugăciune. Ajutoarele se vor trimite pe adresa:

GHITĂ PETRU

com. Rusca-Montană, No. 276,
jud. Severin

Numele donatorilor se va publica în Farul.

O CETATE FĂRĂ TEMPLE

de Dumitru Baban

In cetate n'am văzut niciun templu... Apocalyps 21, 22.

Urmărind Sfintele Scripturi și istoria popoarelor antice, pas cu pas, dela geneza lor până în zilele noastre, omeniirea prin instinct este înclinată pentru a crede și a se supune într'un fel sau altul, Necunoscutului.

Dela poarta Paradisului, vedem copii strămoșului nostru Adam, pe Cain și Abel, că, ei și-au zidit altare, unde au adus pe ele jertfele lor. De unde și cine i-au învățat pe ei este ușor de ghicit. Așa au auzit și așa au văzut dela părinții lor.

Cu toată decadența omului dela Dumnezeu și-a păstrat această nemuritoare scânteie divină, de a crede, a cere iertare și a mulțumi într'un fel sau altul, acele puteri supranaturale și neînțelese de multe ori.

Așa de pildă observăm la diferite popoare păgâne în decursul secolelor, că au indivinizat natura, animalele, iubirea, ura, moartea, viața, în sfârșit tot ce-i sus, jos și jur împrejur.

Egiptenii adorau animalele, râul Nil și chipuri ca Osiris, Horus, boul apis, etc. Deci și la acest popor antic, observăm o mulțime de temple, de o măreție impunătoare.

Chaldeii și Asirienii; găsim temple mari, până la șapte etaje și divinizaseră spiritele rele, etc.

Fenicienii; ca la toate popoarele primitive, adorau la început forțele naturii și mai târziu avură mai mulți zei, dintre care cel mai însemnat era Zeul Melkart — Baal, Biblia ne vorbește mult de acest zeu, fiind împrumutat și de evreii decăzuți.

Evreii; și la ei găsim o mulțime de altare, începând cu Avraam, care își zidă altare din loc în loc, astfel găsim altare, la Beteel, pe Muntele Sion, etc. iar mai târziu sub renumiții lor regi, David și Solomon, zidi faimosul templu din Ierusalim, după cum îl descrie istoricul Iosif Flaviu, cel mai măreț templu al timpului. Ucenicii Domnului au admirat măiestria lui. Ei adorau pe adevăratul Dumnezeu, căruia îi aduceau jertfe.

Mezii și Persii; la început adorau fenomenele naturii, vântul, ploaia, fulgerul, aurora, iar mai târziu s'au închinat mai multor zeități.

Binele înfățișat prin zeul Ormuzd și răul prin Ahriman, acest popor n'a ridicat temple, ci altare, pe care țineau permanent focul sacru (adică sfânt).

Grecii; ca la toate popoarele primitive, la început adorau forțele naturii, cerul, soarele, fulgerul, focul, vântul, ploaia, apele, frumosul, urâtul, etc. Cu timpul din aceste adorații, făcură pe zeii lor,

înfățișându-i în chip de om. La Greci întâlnim deasemenea o mulțime de temple, ale căror urmă dăinuiește până astăzi. Au divinizat și o mulțime de alte zeități, cărora le ridicase numeroase temple, așa încât în Atena au ridicat un templu Necunoscutului, căci ziceau ei, noi am ridicat temple în onoarea vântului, a ploilor, a mărilor, și în sfârșit tuturor fenomenelor naturii, de unde vin peste noi inundații, furtuni mari, grindină, trebuie să fie un zeu pe care noi nu-l cunoaștem și este supărat pe noi. Călăuziți de această idee, au ridicat un templu în cinstea Necunoscutului, acest templu i-a atras privirea apostolului Pavel, vizitând Atena. Și cu acest prilej Pavel se ridică în mijlocul Aeropagului zicând: — Bărbați Atenieni! In toate prilejurile vă găseam foarte religioși. Căci pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam deaproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: „Unui necunoscut Dumnezeu!” Fapt. 17, 23. Tot în Grecia întâlnim Templul marelui zeu Diana din Corint. Acest templu era socotit ca o minune și chiar măreția aceea era cinstită în toată Asia și în toată lumea. Fapt. 19, 27.

În sfârșit și la Romani, ca la toate popoarele păgâne din acele timpuri, se adorau o mulțime de zeități, cărora li s'au ridicat nenumărate temple.

După cum am văzut până aci, felul de adorațiune, a se închina și așa zid temple, la popoarele vechi, variau dela popor la popor, așa că credința era mai nopolizată pentru fiecare popor sau națiune, întrucât se spunea că, religiunile se primesc numai prin naștere și nu prin convingere.

Felul acesta de vederi a ținut lumea secole de-a rândul, în marginile înguste ale păgânismului antic.

Apologetii creștini, în frunte cu Tertulian, Origen, Justin, Clement, Eusebiu etc., au combătut aceste înguste vederi păgânești, spunând că, „Creștinismul nu se primește prin naștere, ci, prin convingere”.

Apostolii Domnului Isus Hristos, au învățat că, templele adevărate nu sunt cele ridicate de mâini omenești și că în ele nu poate locui Dumnezeu, cum zice sfântul ap. Pavel, la I Corint 3, 16. Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Prin aceasta se pune bazele unei noi vederi, de așa zidi temple, nu din cărămizi, nici din piatră, nici din beton ci din oameni.

Și în adevăr la începutul erei creștine creștinii erau la înălțimea învățăturii Domnului Isus Hristos. Dar cu cât s'a

(Continuare în pag. 8-a)

Iuda, trădătorul

Predică la radio, de I. Cocuț

O trădare

Cum să explicăm pe Iuda? Ce l-a făcut pe el să-și vândă Mântuitorul?

De sigur vor fi mulți care vor răspunde că Iuda a fost sortit pentru aceasta, că trebuia să fie cineva care să vândă pe Isus. A spune acest lucru înseamnă, să închizi ochii pentru a nu vedea realitatea. Biblia ne învață că omul a fost creat liber. El are dreptul și capacitatea să aleagă drumul pe care să meargă. Deci și Iuda a fost creat liber. Și el avea dreptul să aleagă calea bună sau calea rea. Și el a ales calea rea, el personal. Deci ne trebuie o explicație mai aprofundată și mai serioasă a vânzării lui Iuda. Ne trebuie să pătrundem mai adânc în acest caracter, atât de ciudat și de păcătos. Vom încerca deci să analizăm caracterul lui așa cum ne este prezentat în Evanghelii.

Niciodată nu s'a pocăit

Mai întâi, Iuda n'a fost niciodată pocăit. El s'a hotărât să urmeze pe Hristos, e drept. Și-a părăsit casa și familia ca să meargă pe urmele Galileanului. Dar motivul care l-a făcut să urmeze pe Hristos, n'a fost curat. El nu și-a căutat mântuirea sufletească. El n'a plecat în pașii lui Isus cu inima curată.

Cu toți Iudeii, Iscarioteanul aștepta un Hristos pămăntesc, politic, care va restabili împărăția lui David. După părerea lor, acest Hristos va porni cu război împotriva Romanilor. Va răsturna dominația lor și a tuturor păgânilor. Va face pe Iudei cea mai puternică națiune de pe pământ. Ei va pune să domnească, cu toaig de fier, asupra tuturor popoarelor. Acest Hristos politic va avea tron mare și puternic și bani foarte mulți.

Astfel de Mesia aștepta Iuda. Și el a crezut că Isus Nazarineanul e un astfel de Mesia. De aceea s'a făcut ucenic al Său.

Iuda, drac

Una din dovezile sigure că Iuda n'a fost mântuit și curat la suflet niciodată, e un cuvânt al lui Isus. Cu mult înainte de răstignirea Sa, Domnul a spus ucenicilor Săi aceste cuvinte: „Nu v'am ales eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este drac!” Deci Isus îl numește pe Iuda drac. Și nu spune că va fi oarecândva, ci că acum este drac. (Ioan 6:70). Acesta este un cuvânt foarte aspru din gura lui Isus. Se vede că Mântuitorul vedea ce se petrecea în sufletul vânzătorului. Vedea că numai dorul după mărire și bani, numai gândul că va ajunge mai mare peste avuțiile

tronului visat, — numai aceasta îl făcea pe Iuda să urmeze pe Isus.

Ar fi bine ca și noi să ne cercetăm motivele noastre. Dece suntem creștini? De ce mergem la biserică? De ce dăruim pentru religie? Ca să fim văzuți de oameni? Ca să găsim acolo o ocazie de a ne înălța pe noi înșine? Dacă da, atunci călcăm urmele lui Iuda.

Noi trebuie să fim creștini pentru motive mai înalte: ca să găsim mântuirea sufletului, ca să găsim pacea cu Dumnezeu și moștenirea Impărăției Lui.

Inimă impietrită

A doua greșală a lui Iuda a fost că era nesimțitor față de iubirea lui Isus. Domnul a iubit mult pe Iuda și a încercat să-l mântuiască de ispita sa! Trei ani și jumătate Isus a știut că Iuda era stăpânit de diavolul, dar nu numai că nu l-a alungat ci l-a arătat aceeași iubire, ca și celorlalți ucenici. Dacă Hristos ar fi fost rece față de Iuda, ceilalți ucenici ar fi observat acest lucru timp de trei ani! Și atunci când Isus a spus: „Unul dintre voi mă va vinde”, ei ar fi știut că vorbește de Iuda, dar n'au știut. Ei s'au întrebat fiecare: „Doamne, nu cumva sunt eu?”

Nu numai atât, dar Domnul a vrut de mai multeori să-l oprească pe Iuda din calea rea. Tocmai în preajma vânzării, Isus a spus: „Vai de omul acela prin care se vinde Fiul omului”, cu gândul să-l oprească pe Iuda. Dar totul a fost zadarnic. Chiar în clipa trădării, când Iuda l-a sărutat, Isus i-a spus: „Prietenule...” Nu un cuvânt aspru, nu un blestem, ci unul din cele mai dulci cuvinte: „Prietenule...”

Totuși Iuda a avut inima închisă față de această iubire divină și cerească. Atât de impietrită și de nesimțitoare a fost inima lui față de dragostea lui Hristos, încât a fost gata să-l vândă pentru treizeci de arginți!

N'a înțeles pe Isus

O altă greșală a lui Iuda a fost lipsa lui de pricepere spirituală. Se pare că el a fost surd la tot ce a predicat Învățătorul său. Isus i-a vorbit despre o Impărăție a iubirii și a păcii, despre viața veșnică cu Dumnezeu în ceruri, despre o cule a jertfei, a dragostei, a făcerii de bine. Dar Iuda n'a înțeles nimic din acestea. Gândul lui era numai la arginți, onoare și glorie pămăntească. El nu s'a putut ridica mai sus, spre Dumnezeu, spre eternitate, spre viața în slujba altora.

Rob al banului

Dar una din cele mai mari greșeli ale lui Iuda a fost că s'a lăsat stăpânit de un păcat, că a lăsat inima lui pradă iubirii de arginți. Nu există robie mai mare ca robia păcatului. Acest stăpân diavolesc te poate ține la cele mai mari fărâșele. Nu numai iubirea de bani, ci și desfrâul, beția, mândria și alte pătimi, când ajung să te stăpânească, te duc la cele mai mari nelegiuiri și crime. De aceea vai de omul care ajunge rob al unui păcat. Solomon spune că, o astfel de patimă te duce la rău, așa cum duci boul la tăetoare!

Și așa l-a dus iubirea de arginți pe Iuda la cea mai mare crimă din istoria. Se pare că el a fost tâlhar înainte de a deveni ucenic al lui Isus. Ioan spune clar în Evanghelia sa: „(Iuda) era hot...” Și el nu s'a pocăit niciodată de acest păcat! Furase înainte de a-l urma pe Isus, furase din dragostea de bani. Și această lăcomie după arginți a rămas în inima lui. Nu numai atât. Dar el crede, că prin Isus, va ajunge la și mai mulți bani. De aceea era neîmpăcat că Domnul nu adunase arginți. Când Maria din Betania a aruncat mir pe picioarele lui Isus, Iuda a murmurat: „Ce risipă!”

La început el era sigur că Isus va ajunge un rege mare și el va fi ministrul de finanțe. Dar cu timpul a ajuns descurajul. Când Galileenii au vrut să-l facă pe Hristos împărat, El a fugit din mijlocul lor. El a pierdut mai multe ocazii bune de a ajunge rege. Din contră, le vorbea de cruce, de suferințe, de moarte.

Șoapta diavolului

Pe de altă parte, Fariseii și preoții se infuriau tot mai tare și se organizau tot mai mult, ca să omoare pe Isus. Iuda auzea tot felul de planuri și de încercări de a omorî pe Învățătorul Său.

Încet, încet, inima lui Iuda a început să se îndoiască. Diavolul s'a apropiat de el mai tare și i-a șoptit ispititor: Nu, Isus din Nazaret nu e Mesia. El nu e în stare să stabilească o împărăție. Așa că zadarnic l-ai urmat în acești ani. Ba ceva mai mult, i-a spus diavolul lui Iuda, nu numai că n'ai făcut nicio făcere în acești trei ani, ci se poate s'o pățești. Fariseii vor reuși să-l omoare și poate să omoare și pe ucenicii Lui! Ce o să fie de tine?... Și apoi se pare că Satana a început să-i vorbească mai cu căldură. Totuși mai poți face ceva bani, ca să nu fie acești ani tocmai degeaba. Isus tot are să fie prins. Tot are să fie omorât. Dar tu poți câștiga aici ceva. Cum?

Să-i ajuți să-L prindă! Ei nu știu unde să-l găsească într-un loc singur. Dacă te duci la ei, au să-ți dea un preț mare!

Pe drumul crimei

Imediat inima lui Iuda s'a încălzit! Bani! Arginți! De mult n'a avut bani! În zadar conștiința lui a început să-i spună că acesta e mare păcat. Ei nu i-a dat atenție. Minte și inima lui erau cuprinse de un dor nebun: să câștige bani!

Și astfel, 'ărit de această pal'mă, el s'a dus pe cel mai greșit drum, pe drumul spre ucigașii lui Isus. Pe cale conștiința a încercat să-l oprească, dar zadarnic. N'ați văzut D-voastră bețe, care știe că e rău că bea, știe că își nefericește soția și copiii, și știe că își ruinează trupul și își vinde sufletul? Dar nu se poate opri! Beția îl duce, cum duci tanarul, cu veriga în nas, la tăietoare. N'ați văzut D-voastră desfrânat, care știe că își calcă pământul sfânt al căsătoriei, care știe că își ruinează familia și își pierde sufletul, dar totuși se duce, se duce ca porcul la cuțit, dus de câteva grămfe.

Așa s'a dus și Iuda. Orb și sclav al banului, și-a vândut Mântuitorul, a vândut pe Dumnezeu întrupat, a trădat pe cea mai sfântă Ființă din ceruri și de pe pământ, a vândut-o ca să fie răstignită, pentru treizeci de arginți.

Roadele tradării

Dar nimic nu e așa de înșelător, ca păcatul. El promite cea mai mare fericire și aduce cea mai grozavă durere. El îți făgăduiește răul cel mai feroce și îți aduce iadul cel mai chinător. Iuda se gândea ce fericit are el să fie când va pune mâna pe arginții preoților și cărturarilor. Dorul după această fericire, l-a făcut să-și vândă Mântuitorul. Dar el s'a pălăit. După ce a primit banii și a predat, prin o sărutare, pe Isus în mâna Iudeilor, n'a venit fericirea dorită. A venit cu totul altceva. Conștiința, care până aci îl ruga cu glas blând să se oprească din calea rea, acum se scoală ca o furtună. Îi strigă în suflet: „Ai vândut sânge nevinovat!”

Conștiința îl împinge pe Iuda să vină pe Isus în casa lui Ana și a lui Caiafa. El pândeste de departe să vadă ce vor face cu Ispășătorul său. Privește cu groază cum îl sculpă în față, cum îl bat-jocoresc, cum îl palmuiesc, cum îl bat cu pumnii... Fiecare lovitură bagă un cuțit în inimă lui Iuda. El începe să vadă crimă grozavă, fărădelegea teribilă pe care a comis-o.

Banii murdari

Îi ande pe Farisei plânvind și hotărând să-L răstignească pe Isus. Îi vede dus la Pilat. Ande urletele mulțimii: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Se uită la fața lui

Isus cea blândă, dar plină de sânge și de durere. Își aduce aminte de toată bunătatea și iubirea Domnului. Și conștiința îi strigă din nou în suflet: „Crim'nalule! Pentru 30 de arginți ai vândut cel nevinovat sânge! Pentru treizeci de arginți!” Iuda scoate arginții din buzunar! Când îi vede, îi urlă sufletul! Bani! Bani! Bani! Pentru acești arginți a vândut ce e mai sfânt pe pământ! Parcă îl ard banii din mână! Privirea lor și suferința lor îl ucide! Ei sunt prețul sângelui lui Isus!

Iuda nu-i mai poate suferi! O ia la fugă după marii preoți! Îi oprește și le învinovățește bătăind și strigând nebun: „Am păcătuit, am păcătuit vânzând sânge nevinovat!”

La ștreang!

Dar preoții și bătrânii râd de el și nu-l primesc banii. Dar ce să facă cu ei? La el nu-i mai poate ține. Sunt cei mai murdari bani de pe pământ. Îi vine un gând. O ia din nou la fugă și se duce la Templu. Îi aruncă acolo pe jos, numai să scape de ei. Prea îl chinuiesc acești arginți sângeroși! Poate dacă va scăpa de ei, se va cinsti! Dar speranța lui a fost zadarnică. Răul și chinul nu era în arginți, ci în suflet. Deși a aruncat banii, furtuna și apărarea dinlăuntru nu s'a sfârșit. Gândul că pe Isus îl bat, că sângele Lui curge, că El suferă, că El vor răstigni, prin vânzarea lui, toate acestea i-au creat un sbucium și un chin așa de mare în inimă, că nu mai putea suferi. Parcă cerul și pământul se cotrupseau pe el.

S'a rupt ceva

Viețuța nu mai putea fi suportată. Și atunci diavolul s'a apropiat din nou de el. Mai ai o singură scăpare, i-a șoptit cel rău, funia, ștreangul. Da, nu mai e nicio scăpare decât moartea! Și atunci Iuda a fugit repede după o funie. Chinul inimii era tot mai tare, păcatul îl apăsă tot mai puternic, așa că s'a grăbit să scape de viață! S'a urcat sus într-un pom, a legat funia de-o creangă, a pus-o apoi după gât și s'a aruncat în aer! Dar nici la spânzurătoare n'a avut noroc. Nu s'au rupt creanga sau funia, dar ceva s'a rupt. Iuda „a căzut cu capul în jos, a plesnit în două pe la mijloc și i s'au vărsat toate măruntaiele”.

Iată unde a dus pe un om iubirea de ban. Și pe aceeași cale duce păcatul pe toți, pe cari îi stăpânește.

Ultimul păcat: necredința

Și ultima greșală a lui Iuda a fost că nu s'a știut pocăi. Eu sunt sigur că, dacă Iuda s'ar fi pocăit ca și Petru, Hristos l-ar fi iertat. Fie un om căzut oricât de adânc în păcat, dacă se întoar-

ce la Dumnezeu cu pocăință și crede în Isus a murit pe cruce pentru el, mântuit și iertat.

Dar Iuda n'a știut de acest lucru, el l-a mustrat conștiința. Lui i-a părut rău de ceea ce a făcut. Dar el n'a născut iubirea cea mare a lui Dumnezeu și de aceea nici prin gând nu i-a venit să se pocăiască și să creadă.

Iubitul meu ascultător! Nimeni nu poate repeta păcatul lui Iuda. Dar sub formă și tu poți vinde pe Hristos și îl poți trăda. Dacă lași ca ceva pat să te stăpânească: mândria, beția, frâul, minciuna, hoția, pizma, ura, etc. aceste păcate te vor face să-ți vinzi sufletul și să vinzi pe Hristos.

Mai bine fă ca Domnul Isus să slănească inima ta și sufletul tău. Singura leac împotriva robiei păcatului e o mare deplină față de Domnul Isus Hristos, e o deplină predare în mâinile lui sfânt.

Ispitirea Domnului Isus

(Urmare din pagina 1-a)

ce îndoială și necredință, față de Dumnezeu, e un păcat. Oricum face **paradă** de Cuvintele lui Dumnezeu păcătuiește. E mare păcat, să-ți închipui că ceea ce Dumnezeu a oprit, totuși dai în voi face, călcând astfel legea Lui, vei scăpa cu bine și nu vei avea parte de plata păcatului tău. Pentru că orice închipuire deșartă, orice îndoială, orice superstiție, orice iuțime și orice fanatism vin dela cel rău, Ispititorul credincioșilor.

În legătura noastră cu Dumnezeu să dăm la o parte orice pică, orice păcat și îndoială care vine dela diavol. Noi ne vom încrede lui Dumnezeu, numai Lui cu totul și în toate împrejurările vieții, dar fără să-L ispitim. Dimpotrivă, ne vom rezema cu toată puterea și încrederea noastră pe Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, să nu fugim de sub controlul și făgăduințele lui Dumnezeu, cum fac unii dintre noi, și apoi, să mai așteptăm ca El să ne păzească de urmările necredinței și de plata păcatelor noastre.

Va urma:

A TREIA ISPITIRE

Priveliștea mării ne face totdeauna impresiune adâncă. Ea este icoana acestui Infinit care atrage fără conținut gândirea omului și în care ea se pierde neconținut.

M-me de Stael

Relele alcoolului la poporul românesc

A patruzecoa parte din populația pământului, bea vin și rachiu, iar restul bea: apă, ceai, cafea sau băuturi fermentare care conțin mai puțin alcool.

S'a observat că, cei cari nu beau alcool, trăiesc mai mult decât acei cari beau, pentru că viața medie descrește în proporție cu consumarea alcoolului.

Republica Romană n'a avut alta egală în putere și strălucire, cât timp s'a ținut în marginele unei temperante înțelepte, dar îndată și-a pierdut puterea și mărirea prin corupțiune și necumpătate.

Popoarele de religione mohamedană, budistă și brahmană, cărora le este impusă abstenența spirtoaselor, sunt mai forte decât acele cari beau alcool. În zadar vom căuta forță și energie în tinerețea de astăzi, prin ale cărei vine circula alcool și cari prin excesul spirtoaselor, a tutunului și corupțiunii își inoculează germenii unei decăderi din toate punctele de vedere. Beția este un mare pericol care amenință societatea, ea mărește numărul nebulilor.

Rachiul omoară tot ce este viu în om, apropiindu-se cu zile, de negrul mormânt și noi dăm banii muncii cu mari sudori pentru această băutură otrăvitoare.

Ce inimă de câine au bețivii față de alior! El de biserică și școală nici nu vrea să știe, căci atât preotul, cât și învățătorul când îl văd mergând la cărciumă, îl ceartă de fața lui cea urâtă.

Cărciumarul îl așteaptă cu fața voioasă, îl poartă înăuntru și începe a-l cinsti, până mai știe că mai are vreo vacă acasă, dar cu încetul se due toate.

Casa este descoperită, plouă în ea, curtea pustie, grajdul cade, vite nu se mai pomenesc, carul stă rupt în mijlocul curții.

Așa dar, rachiul nu numai că nu e de folos poporului nostru, dar este răul cel mai mare și inamicul cel mai înfocat, este flagelul cel mai groaznic și din pricina lui se întâmplă crimele cele mai grozave și mizeria.

Apa n'a adus nici odată nici o crimă, însă alcoolul este crima în sticlă.

Un proverb ebraic zice: „*Satana când vede că nu se poate duce undeva, trimete rachiul*”.

S'r W. Raleigh, zice: „*Omule căruia îi place rachiul, nu va dobândi încrederea nimănui, fiindcă nu poate să păstreze nici un secret. Rachiul nu numai că dobitocește pe om, dar îl nebunește. Și dacă îți place prea mult rachiul, chiar soția ta, copiii tăi și prietenii tăi te vor disprețui*”.

Românul în această privință zice că, omul la beție își arată arama:

*„Omule de ar fi cât de bun,
Vinul îl face nebun,
Omule bețiv nu știe
Ce face la beție,
Ce el face la beție,
Se căeste la trezie,
Căci beția o vindecă
Sapa și lopata”.*

Un om care bea azi, bea mâine și în fine bea tot mereu, băutura i se preface în a doua natură, în obicei și obiceiul în patimă. La început își bea venitul, mai pierzând și timpul cel scump, după ce se termină venitul, începe a se împrumuta și la urmă își vinde vitele, ipotechează pământul, pe care mai târziu îl vinde, și după câțiva ani, din om cu stare, cum a fost, îl vezi fără nici o vită în curte, fără o brazdă de pământ în câmp, îl vezi ajuns la sapă de lemn, iar pe cărciumar îl vezi că s'a îmbogățit ca prin minune.

Unde sunt nefericirile, crimele cele multe săvârșite în cea mai mare parte de oameni bețivi? N'avem decât să aruncăm o privire în ocelele cele întunecoase și în temnițe, unde vom afla că dintre cei pedepsiți 70—80% au furat sau au săvârșit crimele cele mai grozave în stare de beție!

Unde este numărul cel mare al nebulilor și bolnavilor?, în spitale, cari în cea mai mare parte sunt provenite din beție!

Cel bețiv n'are timp să muncească, ci numai să stea în cărciumă: el pierde frica și rușinea, și atunci se adevărește ceea ce zice zicătoarea românească:

*„Dela nebun și dela beat,
Adevăru-i lesne de aflat, — căci
Ce e 'n inima treazului,
Este în gura beatului,
Singur el se dă de gol,
Fără ca să-i dea ocol”.*

Dacă vom face socoteala câți bani nu scoate pe om rachiul cel otrăvitor numai într'un an, și iată cum: astăzi a ajuns de niciodată nu mai lipsește rachiul de pe masa Românului, nu mai poate face un pas fără rachiul.

Nu este zi mare în viața omului fără băutură, și cu cât este ziua mai mare, cu atât este și beția mai mare.

Se bea la Crăciun, la Anul nou, la Paști; la botezuri, la cununii, când te numeste într-o funcțiune, când te înaltează în funcțiune și când ieși la pensie.

La înmormântări băutură, la pomeni băutură, la ziua nașterii băutură, la ziua numelui băutură, la vânzări băutură, la cumpărări băutură; de-ar vinde omul ori o vacă, ori o găină, aldămașul trebuie să-l bea.

Încât, pe toate părțile numai băutură și iar băutură, așa că putem zice că: „*mâncarea este fudulie, numai băutura este temelie*”.

Dar cine ar cuteza să se împotrivescă obiceiului, auzi vorbă! Să înviți oameni și să nu le dai de băut?

Să te înveselești la o zi mare, să stai cu gura uscată și să nu bei nimic?!

Ba la sate, nu numai întâmplările fericite servese de prilej pentru băutura cea peste măsură a rachiului, ci și durerea, căci mortul stă întins pe masă, iar ploșca cu rachiu trece din om în om, la privigheri.

Și dacă omul este sărac și nu are cu ce cumpăra rachiu, atunci se duce de ia bani cu dobândă și tot aduce rachiu, căci fără rachiu nu se poate.

Este un lucru desgustător, când vedem că, îndată ce a închis mortul ochii, femeile din casa mortului încep a coace pâine și a fierbe mâncări, iar bărbații aleargă la cărciumă să aducă rachiu, ca să sature tot satul după îngroparea mortului, iar în ziua înmormântării, vedem tot satul mergând dela cimitir, la casa de jale, ca să se sature și să bea bine după urma mortului.

Apoi unde mai putem băutura cea otrăvitoare de rachiu pe la pomeni, cari sunt foarte desgustătoare, încât se pot numi datine barbare; căci a ieși beat dela casa de jale, în care se plânge de multe ori cu lacrimi amare după mort, oare aceasta este o faptă creștinească?!

Și ce este mai urit, spre batjocura creștinismului închinând cu rachiu, zicând: „*Dumnezeu să primească și Dumnezeu să-l ierte pe cel mort!*”

Oare omul cel sărac, cu o casă de copii, mai poate ieși la capăt, dacă face astfel de cheltuieli cu otrava de rachiu?

Astfel se nenoroceste Românul nostru singur, își nenoroceste copiii și în urmă ajunge să vadă cum de se vinde casa și pământul strămoșesc.

Pământul cel scump, ce la fiecare brazdă dezgroapă oasele strămoșilor, îl risipesc cu beția lor, îl lasă să treacă în mâini străine, ca în urmă el să muncească cu slugă acel pământ, pe care mai înainte era el stăpân.

Rachiul scoate pe omul bețiv din casa și moșia moștenită dela părinții săi.

Omule dedat acestui viciu, nu ia seama că afară de câțiva gologani cari îi scoate în fiecare zi pentru rachiu, care într'un an se urcă la mii de lei, tot deodată îi scoate din inimă sentimentul omeniei, din suflet scântea virtuții, iar în urmă îi sapă groapa înainte de timp.

din „SĂNĂTATEA”

MANA ZILNICĂ

TĂLMĂCIRILE TEXTELOR DIN CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

de:

Rev. A. Smellie, D. D., în limba Română de I. R. Socaciu, Th. M.

Cuvânt de aur: Acum fi tare, Zorobabel! zice Domnul, Fii tare și tu, Iosua... Fii tare și tu, tot poporul din țară... Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oștirilor. Hag. 2:4.

Lăsați să meargă înainte lucrările.

Sâmbătă, 1 Iunie, 1940. — Ezra 6:1-12.

Cum vedem împăratul Darius, întărește decretul lui Cîr. El dă poruncă subalternilor săi, să nu oprească întru nimic zidirea Templului; el dispune ca lucrătorii să fie plătiți din banii ce se încasau din bîruri. Astfel vrăjmasii Casei Domnului sunt răpuși. Poporul Lui este pus sub scut și mai mult decât biruitor. Adesea s'a repetat aceasta istorie îmbucurătoare pentru cei ce iubesc pe Domnul Dumnezeu.

Citesc de multe ori pe paginile din cartea vieții Bisericii. Copiii lui Dumnezeu în Imperiul Roman, Valdensienii dintre Alpi, iubitori de Dumnezeu din Scoția, Părinții Peregrini din Anglia Nouă — ce luptă groznică au dus aceștia pentru adevăr și libertate! Dar Dumnezeu era cu ei și deci la urma urmei au ieșit purificați, statornici și triumfători.

Citesc deasemenea pe paginile din istoria vieții unui creștin. Cele din viața Bisericii se întîmplă și cu credinciosul individual. Văd pe ucenicii Domnului, pe cei ce samănă cuvîntul, pe cei ce apără credința, pe cei ce mărturisesc despre Isus, suindu-se treaptă cu treaptă spre cer. Hristos prin Harul și Duhul Său îi ajută, îi întărește ca să rămână statornici și necazurile și greutățile lor se prefac în bucurii și binecuvîntări.

Casa a fost isprăvită.

D., 2 Iunie. — Ezra 6:13-22.

Deși zidirea Templului mergea încet-șor și greutățile adesea țineau să oprească lucrarea, în cele din urmă Dumnezeu face ca cei ce Le iubesc, să-și vadă lucrarea isprăvită. Casa Domnului fu dedicată închinăciunii lui Dumnezeu de mic și mare cu multă bucurie.

Nădăjduiesc că voiți fi fost și eu zidit un lăcaș pentru Domnul. Nu este de ajuns ca să fii reparat, înalțat, transformat dintr-o stare de rînd la o chemare sfântă. Trebuie să fie zidit din nou întreaga mea fire din temelie până la acoperiș. Trebuie să fiu o făptură nouă. Trebuie să fiu un cort înfipt de Dumnezeu, un lăcaș pregătit de El pentru Sine. Pot eu spune, că sunt un lăcaș al Duhului sfânt, croșt să fiu casa Lui, lăcașul prezenței Sale?

După ce Templul a fost isprăvit, el fu sfințit, pus la o parte pentru Dumnezeu, dat cu totul Lui. Atunci când Duhul sfânt m'a făcut pe mine un om nou, trebuia să fie un moment de consacrare deosebită și desăvîrșită în slujba Lui. Eu personal și în mod conștiințos trebuie să mă hotăresc pentru El, să-L predau Lui gîndul meu, purtarea mea, timpul meu și banurile mele, corpul meu și sufletul meu. Trebuie să trăiesc spre cinstea Lui zi cu zi, dacă e să fiu părtaş fericirii Sale.

El nu numai că scoală din pulbere și

ruină pe păcătoșii, ce I se predau, ci îi înfiază și-i așază într-o stare de fericire și glorie. Suflete al meu, ești tu pus în această stare plăcută lui Dumnezeu?

PLANUL DE MARE INDRĂSNEALĂ AL LUI NEEMIA.

Cuvânt de aur: Incredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra. Ps. 37:5.

Ascultă rugăciunea servului Tău.

L., 3 Iunie. — Neemia 1:1-11.

Accasta s'a petrecut la 13 ani după reîntoarcerea prînșilor de războiu sub Ezra la Ierusalim. Dușmanii din afară au atacat orașul, au răsturnat zidul reclăd și au ars porțile cetății. Afară de asta ceie se întoarseseră din robie, erau în nenorocire și ocară mult mai mare la Ierusalim, decât în cei 70 de ani în robia din Babilon. Grijă de Cetatea Sfântă și durerea de poporul său nenorocit l-au făcut pe Neemia să se pună pe post și rugăciune în palatul împărațesc din Susa.

Neemia era paharnic pe lângă împăratul Artaxerxes. În rugăciunea sa a cerut dela Dumnezeu ajutor, ca să afle har înaintea împăratului. Și Domnul i-a dat ce a cerut. Este aceasta o lecție pentru mine? Așa ar trebui să fie. Să nu-mi pierd vremea și să obosesc pe Domnul cu multe cereri fără rost. Să cer de-a dreptul ce-mi lipsește.

În rugăciunea lui mai aflăm vreo patru pentru poporul său. Păcatele lui Israel l-au făcut pe Neemia se plîngă și să se roage Domnului cerând milă și iertare. Să învăț și eu calea cum să stăruiesc în rugăciune de mijlocire. Să mă rog Domnului pentru Biserica Sa, pentru satul meu, pentru țara mea și mai marii ei și pentru lumea întreagă, dar și pentru mine ca să aflu har.

Pentruce ai fața tristă?

M., 4 Iunie. — Neemia 2:1-11.

Accastă dispoziție cu fața tristă era foarte periculoasă. Un paharnic se juca cu viața, când sluiea cu fața tristă pe un despot din Răsărit. Și cu toate că eu ne-mi pun în primejdie viața când mă prezint trist, totuși este bine pentru mine și pentru cei din jurul meu, ca să nu-i împărtășesc pe toți cu durerile mele. Să caut să-l spun lui Hristos necazurile mele și să le împărtășesc celor din jurul meu raze de soare.

Iată un strigăt puternic. Eu m'am rușinat Dumnezeuului cerurilor. Și primejdia a trecut: și calea s'a limpezit. Nu se cere stăruință lungă către Dumnezeu. În camera mea însă am loc și timp pentru o convorbire lungă cu Domnul meu. Ori-cînd pot trimite o scurtă rugăciune sigură către Tatăl din ceruri.

Accasta este un plan considerat. Neemia s'a cugetat la toate și le poate explica pe toate — călătoria, sosirea sa, nevoile cetății ruinate. De multe ori intențiile mele cele mai bune dau gres dintr-o dată, că nu lău aminte la starea lucrurilor ne-cari le cer. Sunt creatura unui impuls. Fug de multe ori mai înainte de a fi fost trimis, în vreme ce ar fi trebuit să

stau liniștit și să-mi fac socoteala care să mă coste un anumit lucru.

Accasta e o dragoste obstescă. Așa e un om, ca să conte binele copilor lui Israel. Niciun interes propriu nu l-a mișcat; el a lucrat din dragoste de Dumnezeu și poporul său. El a făcut acest lucru din dragoste și nimic spre a fi ră plătit. Accelaș gînd și scop să mă stăpînească și pe mine. Frate, pentru ce e fața tristă?

Dumnezeul cerurilor ne va da izbînda.

M., 5 Iunie. — Neemia 2:12-20.

Aflăm o mare deosebire între Neemia din primul capitol și Neemia din cetirea de azi. Atunci, când împăratul vorbea „m'a apucat o mare frică”. Acum căm vrăjmasii și-au ridicat capetele: „Și e-le-am răspuns: Dumnezeuul cerurilor va da izbînda”. Iată un om fără frică, fără sovăială, un om pe deplin încuviințat, că va avea izbînda în ceea ce s'a hotărît pentru Domnul. Haideti, veniti toți! Sanbalat și toți tovarășii lui, Dumnezeu este cu noi, ce ne puteți face voi? Minunat lucru, Neemia a aflat că a lucra cu Dumnezeu însemna a primi pe tere și curaj dintr'un izvor ce nu seacă niciodată, și de aici vine răbdare și înțelepciune, după cum cer împrejurările. Trimesii Domnului nu pot fi biruiți.

Un cardinal papal a zis către Luther: „Unde crezi să afli scut, când Biserica și Statul împreună vor lupta contra tăi Luther a răspuns: „Sub cerurile lui Dumnezeu”. Când Wellington și-a adămint de primejdii prin cari a străbătut la Waterloo, a mărturisit: „Degetul lui Dumnezeu a fost asupra mea”.

Sufletul meu se va înălța, se va umple de bucurie, de siguranță, de putere, cînd știu că sunt un conlucrător cu Dumnezeu și cînd ajut zidirea Ierusalimului. Sunt un nemuritor, până ce în stăresc lucrul; și pot înfrunta orice greutate cînd am deplina încredere în Domnul.

Cine v'a dat invoire să zidiți...?

J., 6 Iunie. — Ezra 5:1-11.

Poporul Domnului avea vrăjmasii. Accasta văzînd, că Iudeii reîntorși rezdese Templul și zidurile cetății, călăuzii să-i oprească. În adevăr lucrarea s'a oprit timp de mai mulți ani. Dar oamenii lui Dumnezeu Hagai și Zaharia au pus poporul pe picior de lucru. Acești prefeți au mîngăiat pe lucrători și i-au încurajat la lucru, în numele Domnului. Grindecătoari ridică Dumnezeu prooroci dintr'un popor, este un semn, că Dumnezeu are milă de acel popor și vrea să-l folosească în slujba Sa. Acești prefeți ne ajută în lucrarea ce-o facem pentru Domnul, ne conduc pe calea Domnului și ne tin trezi în slujba Sa.

Desigur Samaritenii, vrăjmasii vechi ai Iudeilor, au pus la cale pe dregătorii Boznai să facă cercetare cu ce autorizație au început Iudeii lucrarea. În timp ce poporul și-a zidit case, vecinii lor n'sau opus cu toate că împăratul dăduse ordin, ca cetatea să nu se mai rezdească. Dar pe dată ce au văzut că z

(Continuare în pag. 7-a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

TINERETUL DIN CERCUL BALAI, JUD. BIHOR a avut o serbare frumoasă în ziua de 29 Aprilie, a doua zi de Paști. Serbarea s'a făcut în Biserica fraților din com. Botcan, jud. Bihor. La această serbare a luat parte frații din mai multe comune. Serbarea a fost împodobită cu poezii și soluri, precum tineretul din com. Ineu a făcut cea mai mare bucurie ascultătorilor pentru că au aranjat 2 convorbiri. Corul vocal din Ineu, condus de fr. Buzlea Ioan a împodobit foarte mult. Vorbitorii la aceasta serbare au fost fratele Buzlea Nicolae, președintele cercului și Brehan Pavel.

TINERETUL BISERICII BAPTISTE DIN SATUL SOFIA, COM. BALCEANA, în ziua de 30 Aprilie cu ocazia zilei a treia a Sf. Paști a avut o deosebită bucurie prin serbarea desfășurată în această zi. Serbarea s'a deschis cu predica rostită de fr. Teodor Corlat din Cuvântul Domnului dela Marcu, cap. 16. v. 1—8. S'au declamat mai multe poezii și versete la care corul din loc, condus de fr. Ion Gratie și corul bisericii baptiste din satul Princepsa-Elena, condus de fr. Teodor Păulescu au intonat cântările de slavă spre onoarea Domnului Isus Hristos. Programul a fost condus de fr. Carp Butucioe, care a vorbit din Eclesiastul cap. 12, arătând tinerilor timpul potrivit pentru pocăință. Încheierea s'a făcut de fr. Vasile David.

BISERICA BAPTISTĂ DIN COMUNA VALEA MARE, JUD. SEVERIN, în ziua de 29 Aprilie a ținut căsătoria fratelui Samion Mindea, cu sora Maria Bulgăr. Actul căsătoriei, a fost îndeplinit de fratele I. Dărăban. S'au recitat mai multe poezii, iar muzica fraților din Vermeș, a cântat spre slava Domnului.

BISERICA BAPTISTĂ DIN COM. MARCA, JUD. SALAJ, a doua zi de Paști a avut o serbare a tineretului baptist cu un program bogat, împodobit cu cântări, soluri și poezii, a cântat corul din loc, condus de fr. Nuțu Zaharia și corul copiilor, care a fost condus de sora Jurjeu Mărioara. La serbare au luat parte frații din mai multe comune. Textul a fost citit din: I. Tim. 6, 12—19 și I. Tim. 1:18—20. Programul a fost condus de fr. Jurjeu Mari, iar la încheiere fr. Găvrilă Teodor, păstorul din loc a vorbit din Cuvântul Domnului, arătând cum trebuie să lupte tineri.

IN BISERICA GHICA-VOĐA, JUD. SOROCA s'a ținut o serbare. La Cină și evanghelizare a luat parte fr. Ilie Novod păstorul bisericii Coitonești, jud. Soroca și au fost frații și surorile din alte sate, a fost bucurie nespūsă de mare și frații au stat la un loc la masă și au cântat cântări și au citit mult din Cuvântul Domnului.

IN ZIUA DE 17 MAI, a. c. a avut loc înmormântarea răm. păm. ale sorei Iolă Leta din Ineu, în etate de 43 de ani. La înmormântare au luat parte frații și surorile dela Biserica Arad-Părneava. Serviciul a fost condus de fr. Nicolae Oncu și fr. Truța.

BISERICA DIN COM. SLOBOZIA, JUD. CETATEA-ALBĂ a avut o mare serbare de Paști. În prima zi, copiii din Școala Duminecală au avut un frumos program împodobit cu versete, poezii și dialoguri; prin care au mărturisit despre încrederea Domnului. În timpul serbării a cântat și orchestra din Chiril. Totodată s'a ținut căsătoria fr. I. Dulgheru cu sora M. Bobălău de către fr. presbiter Turcan Silvestru. După masă a urmat programul Societății Tineretului, condus

de către fr. A. Palanciuc. Programul a fost înfrumusețat cu poezii, piese și cântări vocale și instrumentale. Din Cuvântul Domnului a vorbit fr. I. Rotaru, conducătorul Soc. Tineretului din loc.

IN COM. VADUL „CAROL II”, JUD. BIHOR, frații din aceasta comună au avut, în ziua de Paști, clipe de mare bucurie și înălțare sufletească, organizând o frumoasă serbare, compusă din convorbiri, poezii, convorbiri, cântări, etc. Programul a fost condus de către fr. Miere Dumitru, luând ca text din Isaia 12, 1. Din Cuvântul Domnului a vorbit fr. Oroszlán, lucrătorul cercului din Salonta și lucrător vechiu în via Domnului — ajutat fiind de mai mulți frați.

Corul și muzica din loc, de sub conducerea fratelui P. Florian.

MANA ZILNICĂ

(Urmare din pag. 6-a)

dese Templul, au dat alarma, și cu toții sau întovărășiți să i oprească. Dar Dumnezeu Cel Adevărat era cu lucrătorii și planurile vrăjmașilor au căzut! El a sprijinit lucrătorii și lucrarea și a dat de rușine pe răuvoitorii poporului Său.

Domnul va zidi iarăș Sionul.

V., 7 Iunie. — Ps. 102:12—23.

Acest psalm trebuie c'a fost scris de un captiv în robia din Babilon, înainte de eliberarea Iudeilor, când a răsărit zorile reînnoirii lor în Palestina. Dar între străini, într-o țară străină, nimeni nu putea înțelege dorința Psalmistului după patria sa și dorința lui arzătoare după Casa Domnului.

Când avea timp, acest om necăjit, trece peste muntele de dureri, și privește în lumea viselor, în lumea nădejdii și clipe de bucurie înghite totul și uită orice durere. Domnul va zidi iarăș Sionul. Dumnezeu n'a uitat pe poporul Său. Deci în curând Sionul va fi plin de slava Sa. Intristarea se va prefice în bucurie.

Captivul din robia babilonică a iubit Ierusalimul, dar Domnul l-a iubit mai mult, căci El și l-a ales pe vece un loc de repaus. Iată de ce avea Domnul Dumnezeu să dea încă odată slobozenie lui Israel și biruința poporului Său să rezidească Sionul. Facă-se-vor vrednici de data aceasta de locul și chemarea lor? Sărmanii Iudei cum le-au pierdut pe toate!

„Cei ce te iubesc, să le meargă bine”.

S., 8 Iunie. — Ps. 122.

Locul de închinăciune poate fi foarte simplu, dar dacă Domnul Dumnezeu este în el și acolo își varsă îndurarea Sa, are podoba cea mai glorioasă din lume! Nu arhitectura de renume, sau ceremoniile elaborate fac casa de rugăciune sublimă: este faptul că acest lăcaș este cu adevărat un loc de repaus — de plăcere — al Domnului și că El se place în cei ce I se închină Lui.

Locul de închinăciune este un loc de bucurie. În acest loc se nasc multe suflete din nou; el este locul de repaus pentru peregrinii cari călătoresc spre ce-

tatea veșniciei. Acest loc este un antreu al cerului. Iată frumusețea lui mistică!

Locul de închinăciune este locul de înfrumusețare al credincioșilor ales de Dumnezeu. Aici sufletele iertate se bucură de împărtășența ce o au cu Dumnezeu Tatăl și de legătura frățească ce o au unii cu alții. Ei se bucură aici, „căci mai bine-mi este o zi în curțile Tale, decât una mie în alt loc”. Aici sufletele noastre se reînnoesc cu putere din Izvorul ce nu seacă; aici ochii și mintele noastre se luminează, ca să vedem lucrurile minunate din legea Domnului. Aici cerem binecuvântare pentru iubiiții noștri, pe cari căutăm să-i aducem la Domnul. Cea mai fericită prosperitate este a noastră, când avem pe Isus Hristos ca Domnul și Mântuitorul nostru. Această prosperitate o derim pentru aproapele nostru. Iată de ce putem să ne bucurăm într'un Dumnezeu Atotîndestulător.

Binecuvântat să fie Domnul.

D., 9 Iunie. — Ps. 124.

Iată un psalm care arată cum a scăpat Dumnezeu pe poporul Său din mâinile vrăjmașilor de moarte. Lucrul acesta s'a petrecut în vremea când Israel era să fie nimicit de Filistenii și s'a repetat în mai multe rânduri. Dacă n'ar fi fost Domnul Dumnezeu cu ei „i-ar fi înecat apele” și i-ar fi îngropat valurile năpraznice. Israel era neputincios, ca o pasăre prinsă de păsărar în cuibul ei. Domnul a rupt lantul păsărarului și a scăpat pe poporul Său.

Binecuvântat să fie Domnul. Mulțumită și laudă Domnului. Ce altceva ar fi putut face un om, care a văzut mântuirea sa și cea a poporului său? Binecuvântat să fie Domnul! Dumnezeu este Eliberatorul nostru. Care mereu ne scapă din cursa vrăjmașului. Care mereu ne scapă din ispită. Iată de ce trebuie să strigăm cu psalmistul: Binecuvântat să fie Domnul.

Dumnezeu ne scapă din lantul lui Satana — din ghiarele și puterea păcatului, — se cuvine deci să-I dăm Slavă și Mulțumită. Numai mâna Lui ne poate scăpa. Dacă n'am avea de partea noastră pe Domnul Dumnezeu, ne-ar îneca apele. Ajutorul nostru este în numele Domnului. Binecuvântat să fie Domnul.

DELA UNIUNE

Toate comunitățile baptiste sunt rugate să comunde de urgență certificate pentru casele de rugăciuni, certificate pentru lucrători și cărți de membru, în cantitate suficientă pentru a putea satisface nevoile bisericilor care le aparțin. Facem această rugămintă comunităților pentru a ne scuti de cererile bisericilor și pentru faptul că timpul în care ne ocupăm cu expedierea lor, este limitat. Mai târziu executarea comenzilor va suferi întârziere.

Toate comenzile făcute până la această dată, au fost executate. Cei ce au făcut comanda, vor primi cele cerute.

* * *

Frații predicatori activi în lucru sunt rugați să se înscrie la casa de pensii a predicatorilor baptiști care a luat ființă. Adeziunile se trimet pe adresa fr. D. Baban, Constanta, str. Marechal Joffre Nr. 6, precum și orice lămuriri și informațiuni se pot obține tot dela fr. Baban.

Intrucât acest lucru bun care a luat ființă este deosebit de important pentru ajutorarea predicatorilor și a familiilor lor, sfătuim pe toți frații predicatori să se înscrie fără întârziere.

* * *

De asemenea cei ce au primit chestionare, cu privire la unele date pentru istoria Baptistă din România, sunt rugați să grăbească a trimite răspunsul lor tot pe adresa fr. D. Baban.

* * *

Iepetăm rugămintea noastră față de comunități de a ne trimite tablouri de toate casele de rugăciuni cari mai sunt închise pe teritoriul lor.

* * *

STATUTUL CULTULUI CREȘTIN BAPTIST DIN ROMANIA a apărut și se poate comanda dela Depozitul de Literatură Arad, str. Lae Barna Nr. 4. Costul este 5 lei buc. plus spesele de expediție. Se trimite numai contra ramburs. Grăbiți-vă și faceți comanda căci n'am tipărit un număr mare de bucăți.

Mărturisirea credinței creștine baptiste nu s'a tipărit încă. Fiind o lucrare de importanță deosebită trebuie să lucrăm mai mult timp și cu multă luare aminte pentru a putea pune în mână fiecărui credincios baptist cât și oricărui iubitor de adevăr, o lucrare biblică cât mai clară.

* * *

Reamintim tuturor celorce ne scriu și doresc să le răspundem, că trebuie să pună mărci pentru răspuns sau carte poștală.

O CETATE FĂRĂ TEMPLE

(Urmare din pag. 2-a).

Indepărtat timpurile, s'au îndepărtat și creștinii, dela învățătura cea adevărată, începând cu secolul al III-lea, introducând botezul copiilor mici, în secolul al IV-lea, închinarea la cruce și la icoane, etc.

Și decadența urmă așa de departe, încât în biserica creștină, prin jumătatea a doua secolului al 9-lea, se făcu marea ruptură, biserica de răsărit și cea de apus.

Și în adevăr își zidiră temple deosebite. Apoi în biserica de apus urmă o nouă ruptură când izbucni reformația prin veacul al 15-lea și de atunci o nouă serie de temple.

Prin acest separatism, de temple și idei, împingând națiunile între ele, deși creștine, să zică „ca să fi Român, trebuie să fi neapărat numai ortodox”; bulgarii zic: „ca să fi un bulgar, trebuie să fi ortodox, Grecii zic: ca să fi un Grec, trebuie să fi neapărat un adept a lui Moise și ca atare să urmezi la templul lor. Turcii zic: ca să fi un turc, trebuie să fi în același timp Mohamedan, alminteri Alah nu te ascultă. Italienii zic: ca să fi un italian, trebuie să fi numai catolic, la fel zic Spaniolii, ca să fi un spaniol, nu poți fi decât catolic. Germanii zic: ca să fi un german, trebuie să fi, catolic sau Lutheran, etc.

Iată ce au făcut națiunile creștine!?

În acest sens au făcut enorma greșală confundând națiunea cu religia, ca și când fiecare națiune ar avea o religie aparte și în același timp protectorul special al ei!

Au închis religia curată a lui Dumnezeu, adusă prin Domnul Isus Hristos, în îngustimea de vederi, ca și păgânismul de odinioară, ca și cum ar fi pentru fiecare națiune un Dumnezeu și o religie aparte. Atuncea ar trebui câte națiuni, atâți Dumnezei, ca să le protejeze! Dar prin acest separatism, au introdus ura între popare, până și între copii mici și elevi, adeseori se aude zicându-se: turcele, jidanule, rusule, neamtule, bulgarule, ungurule, românule, grecule, armeanule, etc. etc. Toate aceste le zice în semn de ură.

Dece e vinovat turcul că s'a născut turc sau un jidan, jidan, sau rus, sau neamt, sau bulgar, sau român, sau armean, sau grec, a contribuit el cu ceva la aceasta? Poate el ar fi voit să se nască un român, ca să nu-l mai persecute nimeni, pentru această chestiune, dar destinul lui a fost să fie o altă națiune și deci nu-i vinovat cu nimic.

Dacă un individ de pildă, s'ar face vinovat violând dreptul cuiva, atunci merită disprețul tuturor și pedeapsa legilor.

Un lucru rămâne stabilit, cei ce trăiesc în România sunt în drept a se bucura de ocrotirea legilor ei și în același timp, sunt datori ca oameni, să-și facă în totul datoriile lor, către Țară și Tron, fiindcă aceste întocmiri sunt rânduite de Dumnezeu și sunt expuse prin cuvintele Domnului Isus Hristos; „Ce este al Cezarului, dă Cezarului și ce este a lui Dumnezeu, dă lui Dumnezeu”. Și un bun creștin, în același timp, este și un bun patriot, adică în țara în care te afli, ești obligat a te supune, în totul orânduieilor ei, cum zice și sf. ap. Pavel, Romani 13. Căci autoritatea este orânduie de Dumnezeu, pentru menținerea ordinii. Și cine se împotrivesc ordinii, se împotrivesc orânduiei puse de Dumnezeu... etc.

Mergând și mai departe, confundând religia cu națiunea și cu autoritatea, Religia este de natură divină și include în sine toată lumea. Dreptul de a crede, este un drept al lumii întregi și nu poate fi expropriat de nici o națiune, fiind proprietatea divinității, cum este de pildă, soarele, cerul, aerul, etc. și deci, un grec sau oricare altă națiune, poate să creadă în felul catolicilor, al luteranilor, al ortodoxilor, al baptiștilor, etc., etc., fără ca el să fie altceva decât un grec. Grecul e grec, fie catolic, luteran, ortodox sau baptist.

Același lucru se poate spune cu toate națiunile. Națiunea și autoritatea este cu totul altceva, fiind de natură omenească, care variază dela popor la popor și poate fi monopolizată, după timp, locuri și împrejurări.

După cum am văzut mai sus, păgânismul în vederile lui înguste, a monopolizat fiecare popor, zeii protectori ai națiunii. Într-o greșală similară, au căzut și o parte din creștini. Religia noastră creștină, ne învață că este un singur Dumnezeu, Tatăl atotțiitor și făcătorul al tuturor. Și avem un singur Domn, o singură credință și un singur botez, și cu alte cuvinte, o turmă și un Păstor.

Deși, în orașele și satele noastre, variază templele după cum am arătat mai sus, spre surprinderea întregii lumi și chiar a vizionarului din insula Patmos, Ioan Apocalipsul, în viziunea lui a văzut Cetatea care se va pogori de sus dela Dumnezeu, NEAVAND NICI UN TEMPLU ÎN MIJLOCUL EI.

Acolo nu mai este templu, ortodox, catolic, protestant, baptist, etc., etc.

CĂCI DOMNUL DUMNEZEU ȘI DOMNUL ISUS HRISTOS, SUNT TEMPLUL EI.

Acolo toți vom merge și vom fi într-o biserică unică în felul ei.

Doamne ajută-ne acolo.